

Trin til himlen

Af Carsten Ploug Olsen

Bryllup

Langt om længe - og efter tre forliste ægteskaber - erkendte han, at med ham kunne hvemsomhelst få det nøjagtig som de ville - og det var ikke sådan de ville have det. Han var en glaskugle i munden - glat, hård og uden smag.

Kvinderne - hvem de så var - ville have modstand, friktion, de ville mærke - måske sig selv?

Han var - erkendte han - ikke en mand, men et skvat. Hvorfor? Fordi han var bange for at miste. Og fordi han var bange - og ikke kunne se verden mandigt i øjnene, se den som den var og ikke som han ønskede den skulle være - mistede han hver gang.

Men nu - fandme - skulle det være anderledes. Nu ville han - som i roulette - satse alt på rød 7, hans yndlingsfarve og yndlingstal - nærmere bestemt på den mørkhårede kvinde, der sad et par borde væk på cafeen, og - uden at vide det - svævede i akut fare for at blive scoret af en mand med en nyvunden nøgternhed og beslutsomhed.

Hvis et menneske er en dør.

Han vil gå ind ad denne dør. Men hvem var hun? Havde han en nøgle, der passede? Hvem var hun? Evig kærlighed eller ulykke ved første blik? *Fuck*, tænkte han, ikke upåvirket af den store *porter* han lige havde nedsvælget, *jeg gør det!*

Hvis et menneske er en dør

- *Du gør ikke rigtig bod, du er bare endnu en selvplager, hvæsede Susan mellem tænderne og tilføjede, - du er ikke gift med mig, du er gift med dig selv!*

Sandt nok, tænkte han. Hvor kommer al denne sandhed fra, og hvorfor gør den så ondt?

Han blinkede og drejede fra hovedvejen og ind på grusstien op til sommerhuset. På bagsædet sad to umulige unger, hans?, og skiftevis græd og tørrede snot ud i ansigtet på hinanden. Clara hvinede og slog sin lillebror med knytnæve i mellemgulvet. Robert skreg.

Jeg må tage det. Også det. Og gud ved hvad mere.

Han kunne mærke galden og uviljen fra hende helt over på førersædet. *Hvorfor blev det sådan?* Han vidste det ikke. Det startede med blomster og kys og god sex, og endte med terrorbalancens *mutual assured destruction*. Hvorfor? Hvem ved? Hvem fanden ved noget som helst?

MAD

Intet træ kan vokse ind i himlen som ikke har sine rødder i helvede; C. G. Jung

- *Gud er død! Råbte Vanviddet.*
- *Ja, og opstanden! Svarede et endnu dybere og ældre vanvid.*

Din anden frygtelige tanke var denne:

I et begrænset rum med ubegrænset tid vil viljen til magt skabe *den evige genkomst*. Alle kombinationer af liv og ikke-liv vil gentages igen og igen og igen uden ende.

De siger, at du endte dit liv siddende rokkende frem og tilbage i en seng på sindssygehospitalet. Jeg håber ikke, at dette vil gentages, og at Gud har svøbt dig i fred og hvile, og at du aldrig mere skal opleve vanviddets sprængning.

Jeg er nok cirka dobbelt så skør som dig. Smerten får mig til at søge at undvige mig selv eller det indre dyb, som er i oprør. Jeg har vrangforestillinger og som dig storhedsvanvid. Et eksempel:

Når det regner, tror jeg det er min skyld. Når Solen skinner og alt er i orden, har jeg været sød. Uanset om jeg har fødselsdag eller ej.

Så du ser; du er ikke alene. Vi - de skæve, de trekantede i de firkantedes verden - bærer fanen højt og med ære. Vi overlever. Vi søger nye veje. Nogle ender blindt. Så ender vi måske siddende rokkende i en seng på sindssygehospitalet. Andre kan gås og bliver gået af mange i eftertiden. Som du sagde: *Geniet fødes sent*.

Vi skaber nyt. Vi skaber fremtiden. Samtiden korsfæster os. Eftertiden hæver os til helgener.

Men lad nu alt det ligge. Lad mig sidde ved din seng, lidt forsinket, lad mig tage din hånd, lad mig dele det, der ryster i dig, lad mig sige det ene:

- *Frygt ikke!*

Den evige genkomst

Træningsnarkomanerne siger, at det vigtige er at komme ud af komfortzonen, at nå en høj puls, tæt på max under hvert træningspas. Sådan har jeg det, hver gang der kommer et uventet brev fra SKAT eller Udbetaling Danmark. Straks ryger jeg op i maxpuls.

Anderledes er det med de evigt tilbagekommende årsopgørelser. Det kan jeg forstå, og det er kun ret og rimeligt. Jeg skal hverken betale for lidt eller for meget. Så det tager jeg med knusende ro. Jeg stiller mig pænt i den digitale kø og betaler med glæde, eller venter på at overskydende skat drypper ind på min NemKonto.

År for år. Årene går. Årene kommer. Hvad er værst? Hvad er bedst?

At livet fortsætter på trods af al tåbelighed og naragtighed, at tiden ikke har en dummeperterklausul så den går i stå for de dummeste eller de værste, men at den går og bliver ved med at gå uanset. At den kommer og bliver ved med at komme til konger og pjalter, genier og idioter uden persons anseelse.

Det er det bedste.